

Újfolyam

41. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2008. december

**„Mert egy
gyermek születik,
nékünk, fiú adatik
nékünk, és az
uralom az ő vállán
lészen, és hívják
nevét:
csodálatosnak,
tanácsosnak,
erős Istennek,
örökkévalóság
atyjának,
békeesség
fejedelmének!”**

(Ézs 9, 5-6)

KEGYELMI AJÁNDÉKOK

„Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot... melyet kaptál...” 1Tim 4,14

Ezt a mondatrészt először Pál apostol mondta Timóteusnak, akit mintegy 30 éves korában egy akkori viszonyok közt nagy gyülekezetbe, Efézusba helyezett Isten szolgálatra. Amikor már-már csüggedés és kétségbeesés fogta volna el a sok, olykor erején felül valónak látszó feladat kapcsán, arra inti a visszahúzó, bátortalan fiatalembert, hogy ebben a helyzetben emlékezzen. Ne hanyagolja el azt, amit már eddig kapott Istentől sem a külső dolgok, sem pedig a belső, lelki dolgok tekintetében. Emlékezzen vissza arra az útra, melyen Isten elvezette egészen idáig. Emlékezzen vissza arra a sok ajándékra, melyben Isten végtelen szeretetéből részesült eddigi életében. Emlékezzen és bátorodjon, hiszen annyi mindent kapott már, Isten oly

sokat formálta már őt. Ezekből mind erőt méríthet, és láthatja: Isten nem vár erején felül való dolgokat tőle.

Látásom szerint az ember élete egy úton való járás. Isten mindannyiunk számára kijelöl egy utat, melyből olykor csak nagyon keveset láthatunk előre, de ha visszatekintünk, tisztán és világosan láthatjuk a lábnyomokat. Olykor két párat, olykor csak egy párat – hogyan vezetett és hordozott Isten a sokszor rögzös talajon.

Életem útján nemrégiben én is egy újabb állomáshoz érkeztem, amikor egy ünnepi órán lelkézszentelésre állhattam – illetve térdelhettem. Úgy készültem erre az alkalomra, mint akinek az életében ezzel lezárul egy szakasz. Az egyetemi tanulmányok és a két szolgálatban eltöltött év lezárásaképpen immár lelkézszentelésre állhatok. Amikor ott

Fotó: D. M

térdeltem a zsúfolásig telt Nagyvárad téri templom ünnepélyességében az Úr asztala előtt, egyszeriben megszűnt minden más hang és neszezés, mikor személyesen és csak nekem megszólalt az Ige, mely az apostol mondata, de Isten szava: „*Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot... melyet kaptál.*” Emlékezz, erősödj! Hogyan vezetett téged Isten, és ajándékozott életed eddigi harminc évében. Hogyan formált, alakított türelmesen sok külső és belső megajándékozás által.

A minap egyik kedves barátom kisleányát keresztelhettem. A keresztelő után odalépett hozzám: „Látod, Hunor, ki gondolta volna annak idején, mikor az iskolapadban egymás közelében ültünk, és neked még fogalmad sem volt, merre indulj a gimnázium után, nekem meg még semmi közöm nem volt a hit dolgaihoz, hogy egykor te keresztelked majd az én kislányomat abban a templomban, ahová azóta már jó ideje rendszeresen járunk?” Igen. Ki gondolta volna?

Emlékezz! Emlékezz az apró kis székely falura, ahol életed útja elindulhatott, emlékezz a nagymamád hitére, mely kézen fogott és a templomba elvezetett, a szüleid sok küzdelmére, mely a legnehezebb időszakban is szilárd biztonságot nyújtott, az eseményekre, találkozásokra, Igékre, melyekben Isten olykor kovácsolt, olykor csak lágyan megsimítva formált... a lábnymokra... melyek most egészen idáig vezetnek mögötted, a fasori templom díszes kapujáig.

És van itt még valami: Timóteusnak sem azért szólt az apostol, hogy emlékalbumot készítsen, hanem éppen hogy induljon tovább! A hit arcával előre! Itt érttem meg igazán, nemhogy lezárult volna valami az életemben, hanem csak most kezdődik el! Valami újnak és nagyobbaknak a kezdete ez. A feladataim java része még előttem áll. És ezen

a gondolon már-már erőt vett rajtam ismét kicsinyhitőségem: de merre és hogyan Uram?

A napokban jött is a válasz gyorsan megragadva, békességet adva, mielőtt súlylyedhetnék a tengeren: hiszen Isten eddig is elvezetett! És hogy hogyan? Az „*neked lehetetlen, de az Istennél minden lehetséges*”. És valóban, az Istennél minden lehetséges. Köszönöm, Uram, a Te megtartó, békességet adó kegyelmedet. Add, hogy mindig nálad lehessek. Ámen.

Lőrinczi Hunor lelkipásztor

LÁBNYOMOK

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnym a parti homokon,
ahogy ő mondta, ott járt énvelem.
De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.
Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezdedbe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.
S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át,
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagyta a legnagyobb ínségben?”
Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
Mert a legsúlyosabb próbák alatt
Téged vállamon hordoztalak!”

**Ismeretlen szerző nyomán
Túrmezei Erzsébet fordította**

ÚJRA ITTHON

Letelt a „szombat-negyedév”

Amikor a Harangszó megjelenik, én már javában végzem a gyülekezeti szolgáltatásokat. Túl leszünk az első találkozásokon, üdvözléseken a háromhavi távollét után. Már a tapasztalataimról is beszámoltam a gyülekezetnek a különböző alkalmakon és meghallgattam az „itthoniak” első beszámolóit is. Újra beindul a közös életünk, szolgálatunk itt, a Fásorban.

Mégis szükségesnek láttuk, hogy néhány gondolatot leírjak a gyülekezeti újságba is. Elsősorban azokra gondolok, akik betegségük, idős koruk, vagy más akadály miatt az újságból követik az itteni eseményeket.

Amikor a szeptemberi nyárban megkezdtem három hónapos szabadságomat, úgy gondoltam, hogy a testi-lelki felfrissülés, megújulás után úgy jöhetek vissza, mint aki még nagyobb lendülettel veti bele magát a gyülekezetépítés feladatába. Menetközben és különösen a három hónap végén sokan ezt az elvárást sugározták felém.

Rácsodálkoztam, hogy 40 évi lelkészi szolgálat alatt egyszer sem volt ilyen megállás, pedig a szolgáltatok folyamatossága és feszültsége között ez most nagyon jólesett. A szabadság első hónapja pihenéssel, utazással telt. Október-novemberre pedig visszahúzódtunk Fótra, nyugdíjsházunkba, melyet még ottani szolgálatunk idején építettünk. Hamarosan rájöttünk, hogy egy házon mindig van javítás, különösen, ha húszéves már, és nem nagyon volt alkalmunk újítgatni. A két hónap alatt többször is elutaztunk egy-egy hétre idős szüleink gyámolítására. A főtí testvérek közül is többen meglátogattak bennünket, és jó beszélgetések, lelkigondozói alkalmak kerekedtek ki a találkozásokból. A pihenés félidejében hozzákezdtem egy missziós könyv írásához. Sokan ismerik a Fásorban azt a 4 képet, amelynek segítségével olyanok számára is próbáljuk érzékelhetővé tenni a Biblia alapüzenetét, akik nagyon messziről közelednek a témához. Ennek a kétszer másfél órás előadásnak a szövegét próbáltam írásba is átültetni. Az a reménységem, hogy jövő év első felében meg is jelenhet a missziós könyv.

Gyülekezetünk, benne a lelkipásztorok, munkatársak, szolgálattelvők nagyon jól vizsgáztak a három hónap alatt. Ha nem lettem volna bizonyos, hogy ez így lesz, nem is vállalhattam volna az elmenetelt. Isten nagy

ajándéka, hogy évek hosszú során szolgálattevők, szolgálócsoportok egész rendszere épült ki nálunk, így még a vezető lelkipásztor kiszállása sem rengette meg a mindennapok menetét. – Aug. 31-én megnyitottuk az új óvodát, szept. 1-én már elmehettem szabadságra. Azóta is szépen működik, fejlődik az óvoda. A fiatal lelkészek „kibontakozhattak”, hiszen „védőernyő” nélkül övük volt az első számú felelősség. Megállták a helyüket, amint az egyházmegye által küldött vendég lelkipásztor is. A gondnoki kar felelősen vezette a gyülekezetet. Mindenki a helyén volt.

Itt kanyarodok vissza a bevezetőben már érintett kérdéshez, hogy megújulva, lendülettel vethetem magam a gyülekezet-építés munkájába. Ezzel kapcsolatban tanítgat Urunk arra, hogy nem szabad visszavenni sorra minden korábbi szolgálatot és intézkedést.

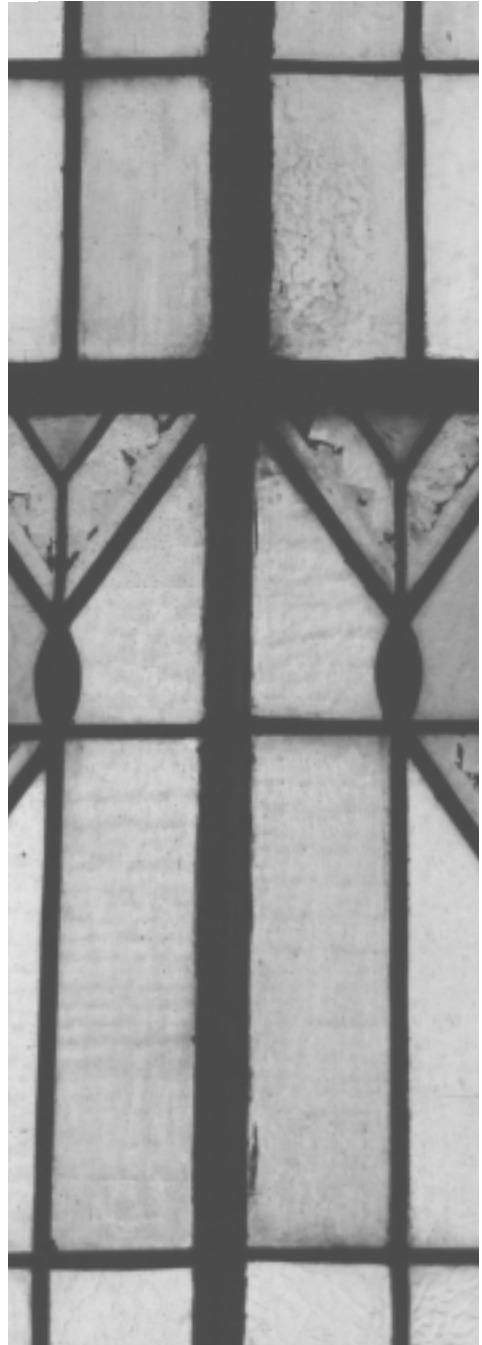
Az utolsó négy-öt hétben egy makacs betegség négyszer is visszatért, és amikor elgyengülve azon gondolkodtam, imádkoztam: – Uram! Hogy megyek én vissza így a szolgálatokba? –, azt a választ „kaptam”, hogy nem is úgy kell visszamennem, hogy „jöttem, láttam, győztem”, hanem engem engedj jobban-jobban előre, és meglátod, hogy a három hónapnak további haszna lesz egy csendesebben, de elmélyültebben formálódó gyülekezeti élet.

A következő hónapok megmutatják majd, Istennek csak a három hónappal volt-e terve, vagy ez az idő szervesen beleépül gyülekezetünk, személy szerinti lelki életünk további formálódásába is.

Befejezésül pedig Mindenkit – gyülekezetünk „Apraja-Nagyját” – szeretettel köszöntök, megköszönöm a hűséges szolgálókat, helytállást, a visszaváró szeretetet!

JÓ ÚJRA ITTHON LENNI!

Végh Tamás lelkipásztor

HÁROM HÓNAP

Szolgálati beszámoló hittel, reménnyel és szeretettel

Szenes Tamás vagyok, a Budapest-Északi Református Egyházmegye (szombat-féléves) helyettesítő beosztott lelkésze.

Nagyon régen (1955-ben) születtem, egy borszönyi kis faluban. Édesapám volt a helybeli lelkész, édesanyám a kántor. Sok szép emlék köt a kosdi gyülekezethez, meghatározó a hitem kibontakozásában az oda-válósiai vallásossága.

Az alábbiakban néhány szóban beszámolok a Fasori Református Egyházközségben végzett helyettesítő szolgálatomról.

A Budapest-Északi Református Egyházmegye szabályrendeletben biztosította lelkészeinek az úgynevezett szombat-féléves pihenés lehetőségét.

A „szombat-félév” rendszer bevezetésének és működtetésének célja, hogy az egyházmegye lehetőséget teremtsen, hogy az egyházközségek lelkipásztorai rendszeres

időközönként a szolgálat fáradalmait lélekben és testben kipihenhessék, feltöltekezzenek, továbbképezhessék önmagukat.

Ez a lehetőség elsőként Végh Tamás fasori megválasztott lelkipásztor úrnak adatott meg.

A lelkipásztor szabadságának az idejére az esperes egyházmegyei lelkészt rendel ki szolgálatvégzésre, beosztott lelkészi jelleggel. Ennek a szolgálatnak a keretében jelentem meg a Fasori gyülekezetben.

Híres gyülekezet a Fasori, buzgó hitéletéről és persze gyönyörű templomáról, Julianna iskolájáról és újdonságáról: a Csipkebokor óvodáról is. Nemkülönben sokan ismerik és szeretik lelkipásztorát, „Tamás”-t, családjával együtt. A vasárnapi istentiszteleten megtölti a templomot karzatostul a helybeli és a messziről idezarándokló hívek serege. A szószékről élő Ige hangzik, gyönyörű

Fotó: D. M

orgonaszó válaszol a zengő énekszóval együtt. Gyakori a vendég igehirdető szolgálata, és a sákramentumok kiszolgáltatása. Minden hónap egyik vasárnapjának délutánján művészi zenés áhítatok hangzanak el.

A gyülekezeti élet sajátossága a sok kis csoport létezése, és összejöveteleik jellege. Van hétközi istentisztelet, bibliaóra, bibliakör, imaóra együtt a gyülekezet bármelyik tagjának és külön vezetőknek, azután nemek szerinti, valamint életkor szerinti csoportosításban. A csoportok között vannak lelkipásztorok által vezetettek, és vannak önállóan tevékenykedő csoportok is, amelyeket szívvel-lélekkel irányítanak a szolgálattévők.

Kirendeltetésem három hónapja alatt leginkább a gyülekezet szolgáló, buzgó tagjaival találkozhattam.

Ez alól magától értetődően kivételt képeznek a temetések, valamint az esketések alkalmával megismert emberek, akikkel, még ha csak átmenetileg is, de szorosabb kapcsolat alakult ki.

A teljes gyülekezetet alkotó személyekkel azonban ennyi idő alatt nem tudhattam megismerkedni. Ezért mindaz, amit a gyülekezetről mondok, az a megtért, hitre jutott belső közösségre vonatkozik. Róluk állítom tehát, hogy az alkalmakra való szorgalmas, hóakadályokat sem ismerő összejövetelük példás, és legyünk őszinték: megható.

Hitüket látva eszembe jutottak régi vagy elhunyt ismerőseim, akiknek hite rám is nagy hatással volt. Ez indított arra is, hogy elfogadjam a szíves invitálást egy elcsendesítő hétre. Biztos vagyok, hogy Megváltó Urunk a gyülekezet által készítette elő azt a megújulást, amit ott átélhettem. Visszatérve a szolgálatba, olyan személyek is vettek észre rajtam változást, akik nem tudták, hogy hol jártam. Urunk legyen érette áldott!

A gyülekezeti élet témájára visszatérve,

az az örömöm, hogy az istentiszteletek látogatottsága, a belső összetartó erő nem csökkent a vezető lelkipásztor ideiglenes távolléte idején. Ezt nagyon jó jelnek tartom, ugyanis ez is azt bizonyítja, hogy nem egy – mégoly kiváló – személyhez, hanem az Úr Jézus Krisztushoz hűséges az egyházközség hívő népe. Bárcsak mindenhol, minden lélekben ez munkálna: „*hirdette neki Jézust*” (ApCsel 8,35/b), és nem önmagát állítaná a középontba a lelkipásztor!

Örömmel állapítottam meg azt is, hogy a közösség vezetése a gondot jelentő feladatok között helytállt. Az állandó imádkozás lelkileg frissen tartotta, tartja a gyülekezet hitét. Pedig éppen ott, ahol a Lélek tüzes ereje árad szét, ott keresi a fogást a szétdobáló Gonosz annak érdekében, hogy eloltsa a kiáradó szeretetet. Még a Szentírás által a figyelmünkbe ajánlott önhitt elbizakodottság, gőg megjelenését sem tapasztaltam. Helyette tiszteletet, alázatot, bűnbánatot és őszinte kegyelemre hagyatkozást láttam.

Köszönöm azt a lehetőséget, hogy itt lehettem, és nem csak adhattam, hanem kaphattam is. Hivatalos kiküldetésben érkeztem, de testvéri szívvel távozem. Áldja meg Urunk a Fasori gyülekezet apraját, nagyját!

Jó volt szolgálni abban a gyülekezetben, ahova annak idején a nagyszüleim jártak, ahol az az iskola működik, amelyikben az édesanyám elkezdte az iskolába járást. Most pedig továbblépek abba a gyülekezetbe, ahol az édesanyám konfirmált.

Kérészem az Úristen felé az: adassék nekem érthető szó, amikor népéhez beszélek, hogy hirdethessem az ő csodálatos szabadítását.

Ígéretem pedig az a Mindenhatónak, hogy a tőle kapott vezetés alatt végzem el a feladataimat.

Szenes Tamás lelkipásztor

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

Fotó: D. M

- **Szeptember 1.:** Végh Tamás megkezdte szombat-negyedévi szabadságát.
- **Szeptember 6.:** Tábori hálaadó nap Lőrinczi Hunor fasori és Szénási László tahi lelkipásztorok igeszolgálatával.
- **Szeptember 7.:** Zenés áhítat Mezey Tibor igeszolgálatával, Pálúr János orgonajátékával.
- **Szeptember 13.:** Női csendes nap gyülekezetünkben, dr. Tolnayné Csattos Márta igeszolgálatával.
- **Szeptember 20–21.:** A Kulturális Örökség Napjaihoz csatlakozva megnyitottuk templomunk kapuit, fiataljaink fogadták a látogatókat.

- **Szeptember 21:** Ifjúsági istentiszteleten „Érzelmek és érzéseink” sorozat első alkalma volt „Vonzások és taszítások – a szeretet és a gyűlölet ereje” címmel Pataki András Dávid lelkipásztor szolgált.
- **Október 1-jén:** Marco de Leeuw van Weenen holland misszionárius testvérünk egy nyolc-alkalmas sorozatot kezdett el Ruth könyvéről.
- **Október 4-én:** őszi tábori munkanap volt Tahiban.
- **Október 5-én:** Zenés áhítat volt, melyen az Erkel Ferenc vegyes kar és a Psalterium Hungaricum énekkel, Lőrinczi Hunor lelkipásztor pedig Igével szolgált közöttünk.
- **Október 18-án:** Kovalszki Mária zongoraművész testvérünk koncertje volt a templomban Rohmann Ditta gordonkaművésszel.
- **Október 19-én:** Ifjúsági istentiszteleten Nyikos András teológus testvérünk szolgált „Bánat az örömben – öröm a bánatban” címmel a csalódottságról.
- **Október 29–31-ig:** Reformációi megemlékezések voltak a metodista, evangélikus és baptista gyülekezetekkel.
- **Október 31-én és november 2-án:** Pataki András Dávid lelkipásztor a kárpátaljai Szűrtén hirdette az Igét.
- **November 2-án:** Zenés áhítatunkon a Debreceni Kollégiumi Kántus szerepelt. Igét hirdett Lőrinczi Hunor lelkipásztor
- **November 9-én:** Juliannás családi istentiszteleten az iskola diákjai és énekkara szívet melengető műsorral szolgáltak. Igét hirdetett Cseri Kálmán lelkipásztor.
- **November 13-án:** A Nagyvárad téri gyülekezetben tartották az egyházkerületi lelkészszentelés ünnepi alkalmát, ahol Lőrinczi Hunor lelkipásztor felszentelésére is sor került.
- **November 15-én:** Kincskereső táborozók utótalálkozója volt.
- **November 16-án:** Az ifjúsági istentisztelet témája a közöny, közömbösség volt. Igét hirdett Barthos Gergely lelkipásztor.
- **November 21–22-én:** A presbitérium közös hétvégén vett részt Mórón, a rákoscsabai gyülekezet presbitereivel.
- **November 24-én és 27-én:** Pataki András Dávid lelkipásztor az Újpest-újvárosi gyülekezetben tartott evangélizációt.
- **November 27-én:** Lőrinczi Hunor lelkipásztor a Rákospalota-óvárosi gyülekezetben adventi ígehirdetést tartott.
- **December 6-án:** Az emmausi gyülekezeti csendes héten részt vettek találkozója
- **December 7-én:** A Fasori zenés áhítaton adventi orgonazene hangzott Pálúr János játékkal. Igét hirdetett Végh Tamás lelkipásztor.
- **December 9–12-ig:** Pataki András Dávid lelkipásztor Biharugrán és Kőrösnagyharsányban evangélizációs sorozatot tartott.
- **December 21-én:** Karácsonyi családi nap.

A SZERETET A MINTA

Beszélgetés Szabóné Vörös Katalin óvodavezetővel

Akárcsak a Julianna Református Általános Iskola, a Városligeti fasor egyik villájában, hasonló védettségben indult el szeptembertől a Csipkebokor Református Óvoda, s ezzel régi vágya teljesült a gyülekezetnek.

Végre egy keresztény közösség a legkisebbeknek! Az óvoda vezetője, dr. Szabóné Vörös Katalin reményei szerint a kicsik olyan útravalót kapnak itt, ami biztos alapul szolgál most még csak a játszótéren, később az iskolában, majd a gimnáziumban, s egész életükben.

– Először nemet mondott, amikor Végh Tamás lelkipásztor felkérte Önt az intézmény vezetésére. Hogyan jutott el az igenig?

– Valóban, amikor megkeresett Végh Tamás nagytiszteletű úr, hogy vállalnám-e a feladatot, mivel ismerte az óvodás gyermekek között végzett közel tízéves szolgáltatást, bevallom őszintén, visszautasítottam.

– Miért?

– Elmondtam, hogy huszonnyolc éve egészen más területen dolgozom, óvónőként kezdtem, majd a gyógypedagógia felé fordultam, átképeztem magam, fejlesztő pedagógiát, korai fejlesztést tanultam. Kezdetben cse-csemőotthoni, később súlyosan sérült fogyatékos gyermekekkel foglalkoztam a fővárosi önkormányzat egyik gyermekotthonában, a Kmetty utcában, majd a Soroksári úton, ahol szerettek, tiszteltek, megbecsültek. Úgy érzem, egy óvoda elindítása nehéz feladat, sok

időt vesz igénybe. Én Mogyoródon lakom, a kislányunkkal jobbra én vagyok otthon, de más hat órát dolgozni, s megint más 10-12 órát az otthontól távol tölteni. Úgy érzem, nem tudom elvállalni.

– Mi történt? Minek a hatására következtet be a fordulat?

– Az idei január 1-jei ígahirdetésen szólított meg az Úr Isten, nagyon-nagyon erélyesen, amikor is Zakariás 2–9 Igéjéről volt szó. Ez az Ige itt van az asztalomon: „*Én magam oltalmazom mindenfelől, így szól az Úr, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen.*” Végh Tamás arról beszélt, hogy a fogságból hazatért nép csinósította a maga emeletes házait, lambériáztak, de a templomot eszükbe sem jutott építeni. Mindenki talált kifogást, miért nem. Eszembe jutott, ez a gyülekezetre, s rám is igaz. Mi is már felépítettük a házainkat, de még lenne mit rajta díszíteni. Én is felépítettem az életemet, épí-

teném tovább és nem akarjuk észrevenni, mi, akik itt a gyülekezetben szolgálunk, hogy lenne elhívás, lenne más feladat. Két hónapig pereltem, vitakoztam az Úr Istennel, s próbáltam meggyőzni, de látod, miért nem megy ez... A végén mégis kimondtam: de igen. Megértettem, váltani kell. Merni kell vele együtt elkezdni az újat, mert az életet ez viszi to-vább.

– A családja támogatta?

– A kislányom azt kérdezte: És anya, örülsz neki? Azt feleltem, ó, kislányom, nem olyan egyszerű ez, nagy felelősség, rengeteg munka, kevesebbet leszek itthon, új területet kell megtanulnom. Közbevágot: Anya, nem feleltél a kérdésekre, azt kérdeztem, örülsz-e. Azt mondtam, inkább félek. A férjemmel együtt szinte egyszerre szólalt meg: Anya, ne félj, mi mindenben segítünk. Jó háterszágom a családom. S ugyanezt élem meg a munkatársaimmal. Úgy kezdtük az évet, hogy közösen meghallgattuk a januári igehirdetést, mert úgy gondoltam, ez az elhívás nem egyedül az enyém. S valóban, a kollégáimat is megszólította az Ige.

– Milyen volt az indulás?

– Több feszültséggel, nehézséggel járt, mint gondoltam, mert nem készült el a konyhánk. Műanyag pohárból, tányérból kellett a gyerekeket ellátni az első hetekben. Az épület felújítása rengeteg pénzbe került, az alapvető eszközökön – asztalokon, székeken bútorokon – kívül nem maradt forrásunk arra, hogy otthonossá-komfortossá tegyük a „házunkat”.

– Honnan lett pénz?

– Az egyházkerület és a gyülekezet segített, s természetesen a szülők. Egy fillérünk nem volt játéokra, a szülők hoztak és hoznak a mai napig. Segítenek mindenben, szeretettel, figyelemmel, tenni akarással vannak az óvoda iránt. Rendkívül elhanyagolt volt a kert, senki nem gondozta évek óta, sőt, az itt lakók

ide hordták a sített. Három egymást követő szombatjukat arra áldozták a szülők, hogy összeszedjék és elszállítsák a szemetet. Azóta is segítkeznek minden más munkánál.

– Az óvoda anyagiilag mennyiben van biztonságban? Az egyházi intézmények finanszírozása meglehetősen mostoha...

– Valóban, még az indulás hónapjaihoz elengedhetetlen normatívát sem kaptuk meg, decemberre utalja át az Államkincstár. Egyértelműen a fenntartó tart fenn bennünket, „két lépcsőben”, az Egyház és a Jó Atya. Biztonságban érzem magam, mert ezt az óvodát az Úr Isten rendelkezésére kapta meg a gyülekezet, az Ő segítségével jött létre minden, s biztos vagyok benne, Ő az, aki munkálja a megtartásunkat is. Anyagi gondjaink biztos, hogy lesznek, de aggodalmaskodásra abszolút nincs okunk.

– Többször jártam az épületben, s mindannyiszor békességet éreztem, valami különös harmóniát. A beiratkozásnál mit mondtak a szülők, különösen azok, akik nem tartoznak a Fasori gyülekezethez, miért íratják ide a gyerekeiket?

– A gyülekezeti tagokon keresztül indult el a „toborzás”, később a hirdetőtáblát olvasva látták, hogy szeptemberben indul az óvoda, s gondolták, jó lesz itt. A gyerekek 60 százaléka kötődik a gyülekezethez, a többiek környékbeliek. Sokan említették, fontos számukra, hogy keresztény szellemiségben, keresztény értékek középpontjába kerüljenek a gyerekeik.

– Ma, amikor a gyerekek „telibe kapják” a való életből és a televízióból is a hamis értékeket, még beszélni sem tudnak, de már árad feléjük „a szerezd meg, a Tied, légy sztár, nem baj, ha nem értesz semmihez, nem tudsz semmit, tied a világ”, s ebben nőnek fel, képes a Csipkebokor óvoda ezt a hatást kivédeni?

– A nevelési programunk minden területén a keresztyén szellemiség az irányadó, a napunkat is csendességgel kezdjük. Meggyújtunk egy gyertyát, a gyerekek körben ülnek a szőnyegen, énekelnek, imádkoznak, s egy dologról, egy fogalomról, egy történetről beszélgetnek tíz percben. Például arról, mi a gonoszság, mi a félelem, mi az öröm, vagy egy bibliai történethez kapcsolódó fogalomról. Csendességet, odafigyelést teremt egymás között, meghatározza a nap hangulatát, elindítja a közösséget, erősíti az egymásra figyelést, az egymáshoz tartozást. Heti menetrendünkben a matematika, verstanulás, mese, testnevelés mellett, egy foglalkozáson bibliai történetet dolgozunk fel játékos formában.

– Mennyire fogékonyak rá?

– Szeretik, szívesen hallgatják, s el is játsszák a történeteket. Már most, két hónap után látom, a gyerekek hozzák otthonról a feszültséget, az agresszivitást, és itt lecsendesednek, megcsendesednek. Nincs káromkodás. Nagyon figyelünk arra, hogy veszekedés, verekedés, vitatkozás a megbeszélés szintjére kerüljön. Az egymás tisztelete, egymás értékelése fontos. S a szeretetteljes, békességes nap után mást visznek haza, mást visznek a játszótérre. Ha kitör a veszekedés, megkérdézzük, miről beszélgettünk reggel. Mi volt az, amiben kértük az Úr Jézust, hogy

segítsen nekünk? Utalunk a reggeli áhítatra. Személy szerint is meggyőződése, hogy ha szeretetben hordozza az óvónő őket, szeretetben próbálja meg leszerelni őket, ők is így adják tovább egymás között, ez lesz a minta.

– Az óvoda az első lépcsője a keresztyéni nevelésnek. Látják ezt a szülők is? Csiha Kálmán, a tavaly elhunyt református erdélyi püspök is arra hívta fel a figyelmet, a keresztyéni nevelést már a legkisebkek-nél el kell kezdeni, hogy igazán beépüljön a szívükbe.

– Tudjuk, s a szülők is tudják ezt. Az óvoda a Julianna iskola előszobája, akik ide felvételt nyernek, oda is. Főleg azokat íratják be, akiknek a testvére már a Juliannába jár, azzal az eltökélt szándékkal, hogy szeretnék, ha a ott tanulnának. Ugyanakkor a nagycsoportosaink szüleinek egyértelműen ígéretet tettünk, hogy helyet biztosítunk az iskolában. Hiszen azért indult, azért is indult az óvoda, hogy egy teljes lépcsőn végigmehessen a gyermek, a református óvodától a református iskoláig, ami már nem hat-, hanem nyolcosztályos, s utána van útja tovább a Lónyai gimnáziumba, s esetleg a Károli Gáspár Református Egyetemre.

Megteremtődött tehát a felekezeti tanulás minden lépcsőfoka.

Cseke Hajnalka

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A Lelkészi Hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori Református Egyházközség:
11707024-20344003-00000000
2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**
3. Csipkebokor Óvoda javára: Csipkebokor Református Óvoda Alapítvány:
10702019-48081403-51300009
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

KEZDJÜL EL AZ ÉPÍTÉST!

*Evangéliumi nevelés
a gyülekezetépítés tükrében*

Amikor Isten választott népe 2546 évvel ezelőtt hazatérhetett a babiloni fogságból az óhazába, az első csoportban érkezők a salamoni templom újjáépítésébe fogtak. Haggeus próféta azt hirdette, hogy a második ház dicsősége nagyobb lesz, mint az elsőé volt – hiszen abba jön el a várva várt Messiás. Végül is 515-ben fölszentelték a templomot.

Az új honfoglalás Jeruzsálem várfalának megépítésével folytatódott. Ez a hatalmas vállalkozás Nehémiás helytartó nevéhez fűződik, aki sokat kesergett, böjtölt és imádkozott, mielőtt hazaindult volna. Otthon megsemmisítette a romokat, majd egyszerű, egyenes beszédet tartott a nép és előljáróik előtt. Kifejezte tökéletes azonosulását a lakossággal, felvázolta Jeruzsálem súlyos helyzetét, és felhívást intézett a városhoz a határozott cselekvésre. Szavai újra fölkeltették bennük az életkedvet. Ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.

E történet igei üzeneteinek ismeretében mi magunk is megláthatjuk, hogy amikor egy tiszta cél érdekében egy emberként munkálkodunk közösen, akkor nagyszerű dolgokat érhetünk el az Úr Jézus erejével. Ily módon a gyülekezet építésében is mindenki megtalálhatja a maga feladatát az Úrtól kapott talentumai és kegyelmi ajándékai szerint. Hogyan élünk e lehetőségekkel és ajándékokkal gyülekezeti közösségeinkben – és van-e rajtuk Isten-áldás? Mindezt a gyermekmunka területén szeretnénk most – ha csak töredékesen is – feltárni valamennyiünk épülésére. Ámde először a saját szívünket kell megvizsgálnunk...

Úgy nevelem és úgy neveltetem...

Gyönyörű, felemelő pillanatoknak va-

gyunk tanúi és részesei, valahányszor kisgyermeket hoznak keresztelezésre. A szülők és a keresztszülők megfogadják, hogy gyermeküket úgy nevelik és neveltetik, hogy ha majd felnő, a konfirmáció alkalmával ő maga önként tegyen vallást a Szentháromság Istenbe vetett hitéről a gyülekezet színe előtt. A gyülekezet pedig megígéri, hogy minden segítséget megad ahhoz, hogy a megkereszteltet hitben neveljék. Az evangéliumi nevelés nagy íve rajzolódik ki tehát ezekből az ígéretekben és fogadalmakból. Szívünk vizsgálata során így bizonyára nem kerüljük meg a kérdést: szülőként, keresztszülőként, gyülekezeti tagként megtartjuk-e fogadalmunkat? Az első zsolttár bizonyágtétele szerint boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfólók székébe, hanem Isten útmutatásában gyönyörködik, amit őtöle az életben való eligazodáshoz kapott. Boldog lehet az a gyermek – és az az ifjú is –, aki a család, a gyülekezet és az iskola hármasságában nevelkedik, formálódik; és boldog lehet az a család, amely így, Isten útmutatása szerint egyengeti a rábízottak útját. Vessünk egy pillantást a hittanórákra!

***

A református hittanórákon a Heidelbergi

József Attila

TÉL

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.

Ráhányini mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép,
Gyermekjátékot, – ó, boldog fogócska! –
S rászórni szórva mindent, ami szép.

Dalolna forró láng az égig róla
S kezén fogná mindenki földjét.

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmarás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincset fölszaggatni
És rakni, adjon sok-sok meleget.

Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!

Káté szerinti tiszta evangélium hirdették. Így módon a Károli és az új fordítású Bibliának a tantervben kijelölt történetei jó alapul szolgálnak arra, hogy a gyermekek rácsodálkozzanak Isten teremtett világára, és megismerjék az ő nagy tetteit.

- Az 1. osztályosok első igéje: „Az Isten szeretet.” Fokozatosan felfedezik: hogyan is jött közel mihozzánk ez a szeretet a Krisztusban.

- A másodikosok tananyagának vezérlő gondolata: Isten megszólít és vezet. Ők az ósatyák történetével, a tanítványok elhívásával ismerkednek – Jézussal, aki megszólít.

- A harmadikosok Isten hatalmáról hallhatnak. Ennek során az Egyiptomból való szabadulás, Illés, Elizeus és Jónás történetei láttatják Isten hatalmát; illetve Jézusnak a természetén, a betegségen, a halálon való ereje lesz nyilvánvalóvá.

- A 4. osztályosok tananyagának összefoglaló címe: Isten uralkodik. Jézus Krisztus hármassága világhozzájárásával megismerik az

egységes királyság uralkodóit, a prófétaság intézményét és a papi tiszt jelentőségét.

- Isten boldog életre hív minket – így hangzik az 5. osztályosok anyagának summája. Ebből a nézőpontból vesszük szemügyre a Tízparancsolatot, majd életünk nagy fordulópontjait.

- Az önmagát kijelentő Istenről tanulnak a hatodikosok.

A hittanoktatási alaptantervben előírt követelmények teljesítése során tehát egy egymáshoz harmonikusan illeszkedő program valósulhat meg – jöllehet, ez a tanterv fejlesztésre szorul. Fontos követelmény: az Isten iránti bizalom légkörének kialakítása, amely Krisztus követésére bátorítja a gyermekeket.

Gyülekezetünk hatókörében összesen 43 csoportban 430 gyermek részesül hittanoktatásban – közülük 72-en a Csipkebokor Református Óvodában, 151-en a Julianna Református Általános Iskolában, 144-en pedig a Fasori Evangélikus Gimnáziumban.

***

Az Erkel Ferenc iskolában a hittanórák az órarendbe illesztettek, az 5. és a 6. órában tartjuk őket: az 1. osztályosoknak heti két, a 2., a 3. és a 4. osztályosoknak heti egy alkalommal. A felsősökkel a 6. és a 7. órában találkozunk, hetente. Az iskola – egyre szűkülő lehetőségei ellenére – sok segítséget ad a hittanórák megtartásához.

A Vörösmarty iskolában a 9. és a 10. órában gyűlnek össze a hittanos csoportok. Sok segítséget kapunk; karácsonyra memória- és társasjátékokat is vettek a hittanórára járó gyermekeknek.

A Fasorra a 10. és a 11. órában jönnek a környező iskolákból a hittanos kisdíákok. Jól érezzük magunkat a toronyban. A szülőkkel itt a legjobb a kapcsolat.

Az iskolákban főleg szülői értekezleteken és a napközis foglalkozások végén van mód a szülőkkel történő beszélgetésre.

***

Mindig nagy öröm megmutatni az imádkozás ajándékát a kicsiknek. Hamar megtanulnak saját szavukkal is könyörögni, hálát adni. Ezekből jól felismerhető az a családi, társadalmi, szociális (esetleg gyülekezeti) háttér, ahonnan érkeztek. Az 1. és 2. osztályosok bátorsága és nyitottsága az imaközösségekben a 3. osztálytól már megcsappan; a közös imádkozás igénye és ereje jobbra azok szívében munkál tovább, akik családi környezetben is rendszeresen gyakorolják azt.

***

Az imádkozások és a beszélgetések témái, példái, kapaszkodói első renden a családi környezethez kötik a gyerekeket. Sokan szívesen beszélnek – mások szívesen hallgatnak – a békességben élő, harmonikusan fejlődő családról, amelynek tagjai Isten áldása megnyugszik. Ugyanakkor feltárul előttük is a szétszakított, a csonka családok áldatlan

állapota, a békétlenség, a szeretetlenség szomorúsága. Az öröm hiányzik onnan, ahonnan hiányzik valaki: szülő, testvér – aki semmi mással nem pótolható.

A gyerekek félnek a – gyógyíthatatlan – betegségekért (nagyszüleikért, szüleikért imádkoznak). A kicsik irtóznak a cigarettától, az alkoholtól, az egészségkárosító életmódtól. De szeretik iskolájukat, jól érzik magukat benne – az itt-ott fellelhető negatív élmények ellenére is. És szeretik „kibeszélni” magukból feszültségeiket. Sok kisiskolás a nagyobbakkal együtt nézi azokat a tévéműsorokat, filmeket, amelyekben elveszik Istentől, és embereknek tulajdonítják a Mindenható cselekedeteit, csodáit. Sok szülő nem lát tisztán, így nem is tud biblikus választ adni az ilyenkor felvetődő kérdésekre. Ezért olyan misztikus káosz uralja el gyermekük fantáziavilágát, amelyből csak a hittanórák mutathatnak kiutat.

A hittanórák – és más igei alkalmak, játékos összejövetelek – sorozatában a gyermekek egyre jobban megismerik Istent, majd az Ige világosságánál önmagukat, és a helyes

önismeret birtokában a másik embert, az emberi viszonyokat is. Mindezek eléréséhez az órák rendszeres látogatására van szükség.

* * *

A hittanórák örömeit és áldásait sokasítja a 2. évfolyamos teológiai hallgatók jelenléte egy-egy gyülekezeti csoportban. Féléves beosztás szerint hospitálnak, és órákat adnak. A gyerekek szeretik őket, mert mindegyikük más-más színnel gazdagítja a hittanórák szépségét – sokat tanulnak egymástól.

A másik örömforrás a Vasárnapi Iskolát végzett gyermekmunkások sokasodása és szolgálatba állása gyülekezetünkben. Ők a gyermek-istentiszteleteken, a gyermekdélutánokon és a gyermekevangélizáció különböző más alkalmain igyekeznek közel vinni a gyermekszíveket az Úr Jézushoz.

A harmadik ilyen örömforrás Isten Táborá Tahiban, amely lelki otthon mindazok számára, akik elcsendesedve szeretnének találkozni Úr Jézus Krisztussal, új életet nyerni, és ebben az életben erősödve növekedni. A vasárnapi iskolás, a hittanos és a juliannás kisdíákok kedvenc nyári időtöltésének bizonyulnak a kincskereső táborok. Itt, gyüleke-

Bódás János

TÜKÖR

Benézek a tükörbe,
látom, nem vagyok görbe,
arcom, szemem ragyog.
Ép testem, kezem, lábam,
s magammal általában
elégedett vagyok.

De Uram, ha megnézem
magam szemed tükrében,
s szívem megismerem,
hogy csupa bűn meg átok,
rémültem felkiáltok:
– Jaj, Istenem!

zetünk tahitótfalui konferenciatelepén – a béke és a szeretet szigetén – az együtt töltött szép napok, a feldolgozott bibliai történetek mind arra szolgálnak, hogy a gyermekek is és a felnőtt szolgálattevők is közelebb kerüljenek Istenhez és egymáshoz. A kincskereső során minden évben nagy lehetőség nyílik elfogadni azokat az ajándékokat és áldásokat, amelyeket a mi Urunk készít el nekünk. A táborok és egyéb családi alkalmak lelkiségükkel, gazdag programjaikkal, közösségteremtő erőpróbáikkal szeretettel terelgetik a gyermekeket és szüleiket a gyülekezet felé.

* * *

Jó látni az egykori kincskereső diákok és szolgáltatók lelki épülését az Úrban. Megharcolt, átadott, kiteljesedő életük példaként áll előttünk, amint tanárként, tanítóként, gyermekmunkásként, lelkészként, presbiterként szolgálnak az Úr Jézusnak – örömmel.

* * *

Az Úr ajándéka a gyermek. Református hitünk szerint valljuk, hogy Istentől kapjuk őket, ő bízza ránk a kicsinyeket, hogy gondoskodjunk róluk mindenoldalúan: segítsük testi, lelki, szellemi fejlődésüket. Nincs annál csodálatosabb, mint amikor egy gyermek valamilyen módon jelét adja, hogy be akarja fogadni a szívébe az Úr Jézust. Szeretnénk szüntelenül a Szentírás fényében értelmezni és végezni e feladatot a jövőben is – együttműködve a szülőkkel és a keresztszülőkkel.

* * *

Építkezésben vagyunk. Templomot építünk az Úrnak. Szívünk templomát. A Szentlélek templomát. Mi magunk is, mint élő kövek épülünk lelki házzá. Így végezzük a gyülekezetépítést. Sziklára építve – mégpedig a szilárd és örök fundamentumra, Jézus Krisztusra.

Dévai-Józsa Gábor

Második advent

Nemrégén olvastam egy Wass Albert-könyvet, amelyben a főszereplőt börtönbe hurcolták. A felesége otthon maradt két kisgyerekekkel és egy nagy, fejlesztés alatt álló gazdasággal, átalakításra váró házzal, sok-sok tennivalóval. Az asszony nem tudott mást tenni, megpróbálta egyedül végezni a rengeteg munkát, igyekezett átvenni a férje helyét a gazdaságban, a néhány szolgáló között. De nem akárhogy.

„A kötelesség kettős teherrel nehezedett rá, s becsülettel akarta megállni a helyét, hűséggel az iránt, aki távol van, és idegen börtönben szenved. Azt akarta, hogy úgy menjen minden, mintha ő is itthon volna. Hogy amikor majd hazajön, azt mondhassa neki: úgy tettem, ahogy meghagytad, mindent. Megtartottam a célt, őriztem a vagyont, növeltem, amit lehetett.

Sokszor, ha dönteni kellett valami dologban, összehúzta a szemét és arra gondolt, vajon ő mit tenne mostan?”

Ahogy az előbbi sorokat olvastam, nem tudtam nem Jézusra, az ő eljövételére, pontosabban a visszajövetelére asszociálni.

Ő is itt élt közöttünk a földön, és az Igéből mi is láthatjuk, tudhatjuk, hogyan élt, kivel hogyan bánt, beszélt. Aztán elment, és meghagyta, hogy mit és hogyan tegyünk. Megígérte, hogy visszajön, de ahogyan a könyvben az asszony sem tudta a férjéről, mi sem tudjuk Jézusról, hogy mikor jön vissza.

Az asszony tette a dolgát, ahogyan kellett, és cselekedett, mintha a férje cselekedett volna. Elgondolkodtam azon, hogy vajon mi is így teszünk-e? Úgy élünk – úgy élek –, abban a folyamatos várakozásban, és azzal a gondolattal, hogy ha ő visszajön, vajon mindent rendben talál majd? Egyáltalán tudomásul veszem-e, hogy mit kell tennem? Odafigyelek Rá, amikor hozzám beszél, és megmondja a feladatokat? Akarom-e azt tenni, amit kell, amit ő kér? Próbálok-e úgy élni, ahogyan ő meghagyta? Vagy magyarázok-dok, mentegetőzöm, a nehézségekre, akadályokra hivatkozom?

Tudom, hogyha hűséges vagyok Hozzá, és megtartom a célt, nyugodtan állhatok majd előtte, amikor ő visszajön. Mert visszajön!

Demeterné Harmathy Zsófia

Fotó: D. M

Credo

„Ki-ki
kegyelmi aján
úgy sáfarkodjatok
mint Isten sokfé
jó sáfárai.”(1)

„Önként és dalolva...” – kérdezte kicsit gúnyosan, kicsit sajnálkozva egyik szülőtársam a Julianna szülői munkaközösségből, amikor megtudta, hogy elvállaltam az elnöki tisztséget. Végigsuhantak bennem az emlékek: hányszor vágytam aktív tagjának lenni az iskola életének, hányszor voltam fültanúja keserű panasznak diákok, tanárok és szülők részéről. És hányszor éreztem, ha Isten nem tud minket belülről megtisztítani, csak máz rajtunk a jó szándék. „Igen – feleltem –, önként és dalolva.” Isten most kinyitott egy

ajtót a számomra, amin ugyan remegő térdekkkel, de örömmel és lelkesen léptem be, hogy Tőle kapott ajándékaimmal itt, a Juliannában szolgáljam őt. Hitvallásomat most több apró darabban mutatom meg, és a részekből áll össze az egész.

Miben is hiszek? Hiszek a lehetőségünkben. Nem tehetjük jóvá azokat a rossz politikai döntéseket, amelyek gyermekeink, iskolánk, az oktatás helyzetét egyre lejjebb tisztítják. Nem javíthatunk a közérkölcsökön, nem köthetjük be a gyermekeink szemét, amikor érzéstelen plakátokra újságokra tapad a tekintetük. Nem javíthatunk a közbiztonságon sem.

„Igen, kicsinyek vagyunk a pokol hatalmainak patái alatt.

Ez a nagy szerencsénk. Kicsiben is nagyot csinálhatunk.

Megszépült a Julianna iskola
udvarának fala. A művészi falfestés
Tóth Péter és neje, valamint
Tóth Luca 5. osztályos
tanuló munkája

*amint
dékot kapott,
azzal egymásnak,
le kegyelmének
(Péter 4,10)*

*Sorsunkat, épp azért mert parány, kézbe
vehetjük.*

*Nem is nagy fegyellemmel és elhatározással,
máris alakíthatunk rajta.”*

(Illyés Gyula: Az éden elvesztése)

Hatalmas lehetőségnek és drága kincsnek tartom az iskolánkat gyerekeink életében, és azt a lehetőséget is, hogy formálhatjuk, segíthetjük, imádkozhatunk érte.

Hiszek a felelősségünkben. Amikor a Juliannába adtuk a gyerekeinket, akkor hitet tettünk amellett, hogy legalább abban a keretben, amit az iskola ad, értékekkel, biztonsággal bástyázzuk körül őket. Elfogadtuk az iskola értékrendjét, és erőnkhez mérten támogatjuk az iskolát. Itt elsősorban nem az anyagiakra gondolok, hanem arra, hogy bíráló kritikánkkal vagy akár csak egy becsmérlő fin-

torral mennyire megnehezíthetjük a gyerekek számára, hogy megbízzanak tanáraikban. De felelősségünk van abban is, hogy megéljük-e gyerekeink előtt Istenbe vetett hitünket, vagy csak pózolunk.

Hiszek abban, hogy szülőknek és tanároknak egyaránt szüksége van feltöltődésre, belső megújulásra, mert a gyerekek nevelése és tanítása sok erőnket vesz el. Lehetőséget kell adnunk Istennek, hogy törődhesse velünk, megossza velünk gondolatait rólunk és a gyerekeinkről. Ha ezt elhagyjuk, belefuladunk a hétköznapiakba. Ezért 2009 telén a szülői munkaközösség két csendes napot is szervez: egyet a juliannás tanároknak, egyet pedig a szülőknek, amire a gyülekezetbe járó minden szülőt és érdeklődőt is szeretettel várunk. Ennek időpontja: február 28.

Fotó: D.A.M

És hiszek a fasori gyülekezet támogató-sában. Bele se mertem volna vágni ebbe le-adatba, ha nem tudom magam mellett a gyü-lekezetemet. Mert soha senkinek nem lesz annyira szívügye a Julianna, mint nekünk. Ezért kérem is, hogy imádkozzatok az isko-láért, a diákokért, tanárokért, szülőkért. Amíg nincs konkrét hely és időpont, addig hétfő esténként saját otthonunkban vissziük Isten elé örömeinket, gondjainkat.

Amikor másfél évvel ezelőtt életem legfájdalmasabb szakaszába jutottam, a ba-rátaim, a gyülekezetem állt mellém. Akkor azt hittem, ez csak arra elég, hogy gör-nyedten bár, de tovább éljem az életet, de Isten begyógyította a sebeimet. *„Isten ke-gyelméből vagyok, aki vagyok”* – most fel-egyenesedve, rajtam a sor: örömmel és sza-badon adom hálaáldozatom, és megtisztelve érzem magam, hogy Istennek szolgálhatok.

Lázár Viktória

MORUS TAMÁS IMÁJA

Uram, ha lehetséges,
adj nekem testi egészséget,
hogy ép szervekkel szolgálhassak neked!

Adj nekem, Uram, egyenes lelket,
hogy lássam, mi a jó és helyes,
ne féljek a gonoszság támadásától,
és minden ügyemet rendbe tudjam szedni!

Adj nekem, Uram, készséges lelket,
mely sohasem unatkozik,
nem panaszkodik,
nem kesereg és nem érzékenykedik!
Segíts, hogy ne törődjem
mértéken felül azzal a valamivel,
amit „Én”-nek hívnak!

Adj, Uram, humorérzéklet!
Segíts, hogy értsem a tréfát,
hogy vidám legyek,
és másokat is fel tudjak vidítani!

Larry Crabb: Összetört álmok

Larry (Lawrence J.) Crabb nevét bizonyára sokan ismerik. Az amerikai lelkigondozó-lelkipásztor-író több kötete is megjelent magyarul: legutóbb a Harmat Kiadó gondozásában kiadott Mélybenező című művét vehettük kezünkbe. A szerző, aki lelkigondozói éleslátással és érzékenységgel tárja fel korunk kereszténységének fájdalmas eltávolodását a krisztusi keskeny ösvénytől, ezúttal Ruth könyve kapcsán, pontosabban Naomi életútját követve invitálja a hívő olvasót egy mélyre vezető útra. Nem igemagyarázatot kapunk, hanem egy lelkigondozói tapasztalatokban gazdag pályára visszanevelő ember önámításmentes szembenézését azzal, hogy milyenek vagyunk mi, hívő keresztények.

Milyenek vagyunk? Olyanok, akik Crabb szavaival azáltal, hogy túl gyorsan emlegetjük a kegyelmet, az izzó haragú szent Istent erőtlenné tesszük, és apai lelkületű Istent faragunk belőle, akinek szigorú elvárásait, mint téves törvényeskedést, elvetjük, s előbb-utóbb hasznos elvek segítőkézzé Istenévé alakítjuk. És olyanok, akik Isten ilyen mértékű elerőtlenítésével párhuzamosan magunkat valamikori arrogáns bűnözőkből, akik örök nyomorúságot érdemelnek, fenyítésre méltó, önző emberekké formáljuk, akiknek kicsit jobbnak kellene lenniük, majd végül megértésre méltó, küszködő hívőkké, akik rászolgálnak az együttérzésre és a segítségre. Crabb szerint ugyanaz az énközpontú, fogyasztói szemlélet uralkodik bennünk, közöttünk, mint amit a világban megszoktunk.

Ettől a szemlélettől segít elszakadni a könyv. Veszélyesen mélyre megy: megmutatja, mennyi önsajnálát és önbálványozás van még az imádságainkban, a szolgálatainkban

is, mennyire félünk üres kézzel megállni Istenünk előtt, s végső soron mennyire félünk egészen közel kerülni Istenhez. És elárulja azt is, amit nem szeretünk hallani, hogy Isten az összetört álmainkon, illúzióvesztésünkön keresztül tud elvezetni a körülményektől független mély, nyugodt örömhöz. Veszélyes könyv, és különösen hasznos nekünk, reformátusoknak, akik közül sokan a kegyelem ingyenességének boldog tudatában lemondunk a megszentelődés gyötrelmes öröméről, mert nem hisszük el, vagy talán nem becsüljük annyira, amire pedig ígéretünk van, hogy a szenvedéseken át a Krisztus arca rajzolódik ki bennünk.

Végül álljon itt egy részlet a könyvből, amelyben az író gyökeres változásért imádkozik. Adja az Úr, hogy ez mindannyiunk imádsága lehessen!

„Lelki szemeimmel olyan gyökeres változást látok, mely a megtört szívű emberekből közösséget formál, s melyet nem a közös probléma vagy diagnózis tart össze, hanem az Isten utáni vágy. Olyan fordulatot képzelek el, mely arra szabadítja fel az embereket, hogy teljes mértékben részt vegyenek ebben a közösségben, mert érzik az evangélium biztonságát, mely inkább magához vonzza az embereket, mint elítéli őket, mely összefogja a fájó szívűeket, nem pedig tanácsokat osztogat, miként érezhetnének jobban magukat, mely természetfeletti módon képessé teszi az embereket arra, hogy életet öntsének egymásba. Olyan teljes fordulatot képzelek el, mely igazi közösséget teremt, és átforgatja életüket, olyan fordulatot, mely az Istennel való találkozásra összpontosít, mely tiszta örömmel tölti meg a szívet.”

Kiss-Pál Klára

GENERÁCIÓK EGYÜTT

Asszony-csendesnap, 2008. szeptember 13.

Tolnayné Csattos Márta

Karácsonyhoz közeledve régmúltunk tű-nik a szeptemberi asszony-csendesnap. Pedig idén is megtartottuk sokunk öröme és gazdagodására. Asszonyok a gyülekezetben címmel Tolnayné Csattos Márta tartott előadást. Fontosnak éreztük, hogy a különböző korú asszonyok és lányok egy közösséget képviseljenek a templomon belül, ezért idén helyi testvérektől, helyi kérdésekre kerestük a választ.

Heródiás és lánya történetéből a negatív asszonyi szövetségre láthattunk példát. A két asszony, anyja és lánya a rosszban tartott össze, Isten embere és ügye ellen szöveterkeztek, és egészen a gyilkosságig elmentek. Adódik a kérdés ma is, vajon miben egyezünk meg másokkal, miben találunk egymásra?

Hosszabb elemzésre érdemes a pozitív példa, Ruth és Naomi története. Az idősödő Naomi Istennel való szoros kapcsolata meg-

határozta a többiekkel való kapcsolatát, így menyére is életre szóló hatást gyakorolt. Naomi hite követendő lett Ruth számára is. A fiatal asszony gondoskodott az idősebről, az idősebb pedig lelki vezetést nyújtott neki. Elfogadjuk-e a gyülekezetben is, hogy kortól, végzettségtől, családi állapottól függetlenül egyformán értékesek vagyunk Isten számára? Mindannyiunkért életét adta, és mindannyiunkat személyre szabott feladattal bízott meg. Ezen az alapon személyes kapcsolatunk lehet Istennel, és közösségünk a gyülekezet minden rétegével. Tanulhatunk az időstől és a fiatalól egyaránt.

Timóteus nagyanyja és édesanyja a generációkon átívelő imádságos háttérrel mutatja be. Ennek komoly hatása van gyermekeink életére, megterésére.

Mérei Judit testvérünk, aki már csak tiszteletbeli tagja gyülekezetünknek, arról be-

Mérei Judit

Pataki Dorka

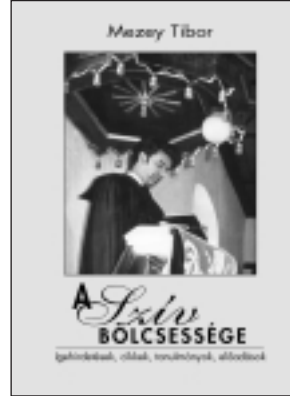
szélt, hogy saját életének, neveltetésének kudarcait hordoznia kellett, de megtérése után még a tragédiákat is Istennel tudta elhordozni. Hívő életünknek hitelesnek kell lennie, különben megbotránkozást kelt. A hívő ember vagy madáretető, vagy madárijesztő, semlegesség ebben nincs.

Pataki Dorka a legfiatalabb generációt képviselve elmesélte, hogy idősebb hívő aszszonyok milyen hatással voltak hitére, megtérésére, megerősödésére. Ő is a képmutatás nélküli hit hatásosságáról beszélt, amikor a hitben erősebbek nem titkolják nehézségeiket, de nem is békélnek meg magukkal, mondván: én már csak ilyen vagyok, én nem tudok megváltozni.

A közös ebéd alatt új ismeretségeket köthettünk, és olyanokkal is egy asztalhoz ülhettünk, akikkel egyébként ritkábban váltunk szót. Délután kiscsoportokban beszélgettünk saját élményeinkről, kapcsolatunkról idősebbekkel, fiatalabbakkal a gyülekezetben és azon kívül.

Pálúr Kornélia

Igehirdetések, cikkek, tanulmányok, előadások olvashatók MEZEY TIBOR lelkipásztor könyvében, amely december 28-tól kapható a faszori iratterjesztésben. A kötet címe: A SZÍV BÖLCSESSÉGE.

***

Elérkezett a SZÖVETSÉG ZENEKAR életében egy újabb mérföldkő! Miközben sorra születnek újabb és újabb saját dalaik, valamint gyakran koncerteznek országszerte, lehetőségük nyílt nyáron tizenegy gyermekkel együtt egy profi stúdióba vonulniuk, és elkészíteniük első gyermeklemezüket.

A CSUPA NAPSUGÁR című albumon a főszerep ezúttal a gyermekeknek jutott: 17 ismert, és pörgős dalt dolgoztak fel, öltöztettek modern köntösbe... Néha egészen modernbe...

Saját „farmunk” tája

Tanítói alkalmak a gyermeknevelésről a páros körben

A páros kör őszi-téli alakalmain a Jávor házaspár előadás sorozatát élvezhetjük. Ferenc és Sára a Timóteus társaság munkatársai, a FÉK (Fiatalkok az Élet Küszöbén) program országos főszervezői.

Fasori sorozatuk témája az Isten rendje szerinti családi élet és gyermeknevelés. Hogyan építsük be családi életünkbe Isten Igéjét, akaratát, mindazt, amit a Biblián keresztül üzen nekünk. Hisz parancsolatait nem ellenünk, hanem érdekünkben adta.

Ennek tükrében először vizsgáljuk meg, megvalósul-e életünkben Isten akaratát, rá figyelünk-e, vagy a divatos áramlatokkal sodródunk. Házasságunkra jellemző a Biblia szerinti háromlépéses folyamat: elhagyni–ragaszkodni–eggyé válni – vagy legalább törekszünk erre?

Ha mi nem tartunk önvizsgálatot és

nem próbálunk változtatni, új, igei alapokra helyezni életünket, házasságunkat, akkor hogyan tudjuk gyermekeinket Istenhez vezetni?

„*És lesznek egy testté.*” Isten terve az egység. Különbségeink egysége, ahogy ki-egészhethetjük egymást. Megvalósul életünkben az Isten szerinti rend? Helyünkön vagyunk?

Különösen fontos házastársi egységünk gyermekeink nevelése során. Nem képviselhetünk ellentétes nézeteket, mert azzal csak elbizonytalanítjuk őket.

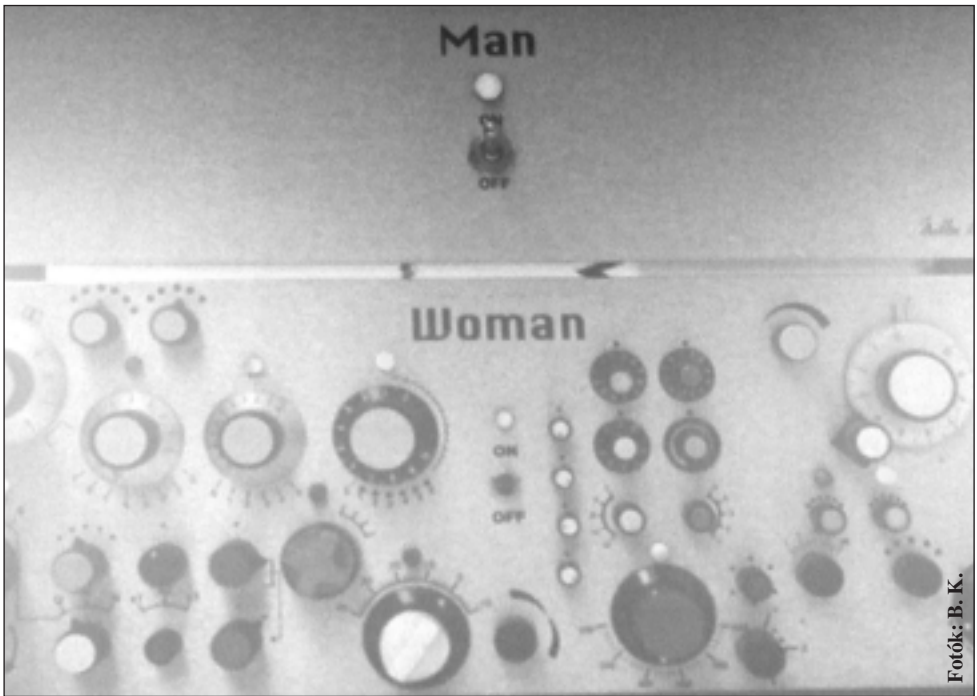
Minden tekintély végső forrása az Isten iránti engedelmisség. Példaként állunk gyermekeink és egymás előtt?

Isten elénk tárja a Bibliában a tanítást és a fegyelmzés módszertanát. Tanításunk legyen tisztán érthető, egyértelmű, gyerme-

Jávor Ferenc és felesége, Sára

Fotók: B. K.

A nők jóval bonyolultabban működnek...

keink életkorának megfelelő. Ne legyenek feljűk túlzott elvárásaink, igazodjunk képességeikhez, fogadjuk el Isten ajándékaként azokat. Tartsuk szem előtt, hogy mindig a tanítás az első. A számonkérés és elvárások csak ez után következhetnek. Egész nap a konnektorok előtt állunk, vagy megtanítjuk kisgyermekünknek, hogy az veszélyes?

Az engedetlenség büntetést von maga után. A Bibliában erre számos példát találunk (pl. 5Móz 30,16–19). Isten fontosnak tartja az engedelmességet, az engedetlenséget pedig bünteti.

Minket, szűlőket tett felelőssé, hogy a ránk bízott gyermekeket engedelmességre neveljük. Ennek eszköze a fegyelmezés. Fokozatai az intéstől a testi fenyítésig széles skálán mozognak. „Vagy a gyerek enged-

meskedik, vagy mi. Más lehetőség nincs.” A fegyelmezés során fontos a következetesség, az időzítés, a tapintatosság és az, hogy urai maradjunk érzelmeinknek. Ne gyermekünk lelkét akarjuk megtörni, hanem akaratát.

Nem utolsósorban használjuk a dicséret erejét a helyes viselkedés megerősítésére.

Követtük tehát a Biblia útmutatásait gyermekeink nevelése során?

Hagyjuk hatni Isten Igéjét a mindennapjainkban, vagy csak elméleti szakemberekké szeretnénk válni?

Jávör Ferenc és Sára előadásait a „Farm, ahol élünk” című népszerű sorozat nevelési helyzeteket bemutató jelenetei színesítik.

Berzsák Zoltán és Krisztina

Tudunk-e dönteni?

Közös presbiteri hétfége a rákoscsabai testvérekkel Móron

Végh Tamás lelkipásztorunk a három hónapos szabadsága alatt a hivatalos helyettesítésére dr. Füzesi Zoltánt, a rákoscsabai gyülekezet lelkipásztorát kérte fel. Így szolgált Füzesi Zoltán lelkipásztor több alkalommal a Fásorban, és így szolgált Pataki András lelkipásztorunk Rákoscsabán.

A három hónapos időszak előkészítése során merült fel az a gondolat, hogy a két gyülekezet presbitériuma közös csendes hétféget tartson, ismerkedjenek egymással a presbiterek, erősödjünk egymás hite által.

A két presbitérium a közös hétféget november 21-én és 22-én Móron töltötte péntek estétől szombat estig. Itt a helyi református gyülekezet vendégházában, a Szolgáló Szeretet Házában lehettünk. A két presbitériumból 35 fő vett részt az alkalmon.

A péntek esti megérkezés, majd vacsora után dr. Füzesi Zoltán tartott áhítatot. Az áhítat után az egész csoport előtt – majd négy kisebb csoportban részletesebben is – bemutatkozhattunk egymásnak. Szombaton délelőtt Hajdú Bálint Kadosa, a rákoscsabai gyülekezet beosztott lelkipásztora szolgált közöttünk, és adott indítót a hétfégre. Szolgálatának alapja Nehémiás könyvének 4. fejezete volt.

dr. Füzesi Zoltán rákoscsabai lelkipásztor

Ebben a fejezetben arról olvashatunk, hogy Izrael népe Jeruzsálem városfalainak építésén dolgozott, mert istentiszteleteket akartak tartani, áldozni akartak a templomban, és ehhez biztonságos helyre volt szükség. A városfalak felépítése, Isten tisztelete nem tetszett az ellenségnek, így külső és belső támadások fenyegettek. Nehémiás a veszély jelentkezésére összehívta a népet. Imádkoztak, közösséget vállaltak egymással, Istenre tekintettek – akit szabadító Úrként ismerhettek meg –, és megerősödve visszaindultak a falak építésére.

Mi, mai presbiterek (de mindenki, akit Isten új életre, szolgálatra hívott el) szintén így vagyunk építési feladatunkban, hogy elvégezzük az Úr szolgálatában a nekünk adott feladatokat. Eközben nekünk is szükségünk van megállásra, megerősödéssre, közösségre más építőkkal, hitbéli megerősödéssre.

Az igeszolgálat után Szenes Tamás lelkipásztor tartott előadást a szolgálatba állásról, szolgálatba állításról, amely után a hallottakat csoportokban beszélhettük meg.

Az ebéd előtt a fásori presbitériumból dr. Südy György testvérünk bizonyágtételét hallgattuk meg (a bizonyágtételt a Fásori Harangszó 28. oldalán olvashatják).

A délutáni foglalkozást Lőrinczi Hunor lelkipásztor vezetésével, egy szituációs játékkal kezdtük, amelyben csoportokban, nagyon kevés információ birtokában kellett döntéseket hozni arról, hogy milyen sorrendben mentsen ki a csoport embereket egy életveszélyes helyzetből.

Ahogy az idő múlt, a játék szerint a helyzet egyre veszélyesebbé vált. A kis csoportok döntése után a közös döntést is meg

kellett hoznunk, miközben láthattuk, hogy a (szituációs játék szabályaiból fakadóan) lassú döntésnek, a meg nem egyezésnek következménye van, emberek maradhatnak veszélyben (az adott játékokban) pusztulhatnak el.

Érdekes volt a játék után végigbeszélni, hogy a döntésünk meghozatalában miként tudtunk a cél érdekében a magunk akaratáról, a magunk személyes véleményéről lemondani azért, hogy a célt elérjük, hogy embertársainkat kimentsük.

Sokunkban felmerült, hogy ilyen szituációs gyakorlattal a későbbi csendes hétvégéken is jó lenne magunkat megvizsgálni, mennyire vagyunk képesek nehéz helyzetekben dönteni?

A délután további részében magam tehettem bizonyosságot Isten szabadító kegyelméről, a szolgálatomra való elhívásáról.

Utána a Rákoscsabai gyülekezet főgondnoka számolt be a rákoscsabaiak óvodájának működtetéséről, arról a munkálkodásról, hogy új óvodát építenek mintegy 400 millió forint beruházási költségből. Ehhez a pénz – Isten kegyelméből – egy sikeres uniós pályázatból áll rendelkezésre, amelyhez a

gyülekezetük az önrészt a korábbi óvoda telkének eladásából tudta biztosítani. Reményük, hogy 2009 szeptemberében 150 fős óvoda kezdheti meg működését. Beszámolt a meglévő óvoda működtetésének, az új építésének küzdelmeiről, a tusakodásokról, arról, hogyan keresték és kapták meg az Úr választását az óvoda kapcsán felmerült sok kérdésre, nehézségre.

A fasori presbitériumból Devich Márton iskolaiügyi gondnok adott ismertetést a fasori Julianna iskola és a Csipkebokor Református Óvoda létrejöttéről, a jelenlegi működéséről.

Jó volt újra hallani, lelkileg látni, hogy Istennek micsoda ajándéka ez a két intézmény, a benne levő gyermekek, az őket nevelő családok, akik itt, a Fasorban, a gyülekezetben növekedhetnek fel Isten megismerésére, Jézus Krisztus nevének dicsőségére.

Az előadások, beszámolók után a két presbitérium imaközösségben lehetett együtt. Hálát adhattunk Isten elhívó kegyelmének közösségéért, a szolgatársi közösségért, és azért, hogy megláthattuk az Úr munkálkodását egymás gyülekezeteiben.

Lux Ferenc presbiter

Isten vezet bennünket!

Békéscsabán születtem, most 67 éves vagyok, de életem első 50 éve Isten nélkül folyt el, s így 17 évesnek mondhatom magam. Dédnagyapám óta az egész családom gyógyszerész volt, s hetedikként én is az lettem.

Nem hitben neveltek, s bár egy ideig jártam katolikus hittanra és elsődíszó is voltam, de 1949 után minden kapcsolatam megszakadt a vallással. Szegény édesanyám hiába próbált tiltakozni.

Az egyetemi ideológiai oktatás, majd azt követően a marxista egyetem elvégzése megalapozta a materialista-ateista világnézetemet, tanultam és dolgoztam, sokat sportoltam, s nagyon jól meg voltam Isten nélkül. Ő azonban nem mondott le rólam, és hosszú úton, de elvezetett a megtéréshez.

Ezen az úton egy-egy állomást jelentettek azok az Igék, amelyekkel Isten vezetett minket. Fel lehet idézni ezeket az állomásokat, hiszen ezek az Igék megvannak, és táplálkozunk belőlük.

A megtéréshez vezető hosszú utat a feleségemmel együtt tettük meg, s ő mindig előttem járt.

Már a gimnáziumba is együtt jártunk, s az egyetemen összeházasodtunk. Vallásos nevelést kapott, de az iskola és az én hatásomra ő is teljesen eltávolodott Istentől.

Könnyedén és lazán éltünk, amikor első gyermekünk, Vicuska rákos beteg lett, és egyévnyi szenvedés után meghalt. Szegény feleségem ápolta, s csak úgy tudta ép ésszel elviselni a helyzetet, hogy hívő baptista nagymamájába kapaszkodott.

Fokozatosan szembesült azzal, hogy elhagyta a hitét, s az igaz megbánás segített neki.

Ekkor kapta nagymamájától ezt a vigasztaló Igét:

„JÖJJEK, TÉRJÜNK MEG AZ ÚRHOZ, MERT Ő MEGSEBEZ, DE MEG IS GYÓGYÍT, MEGVER, DE BE IS KÖTÖZ BENNÜNKET.” (HÓS 6)

Ezután, 1972-ben Szekszárdra kerültünk, az új munkahely előrelépést jelentett. A tragédia ellenére nem fordultam az Úr felé, éltem a korábbi életemet. Feleségem viszont rendszeresen járt templomba (egy középiskolai tanártól egy kis városban ez nagy bátorság volt akkoriban), megpróbált engem, s később a megszületett két gyermekünket is odaterelgetni. Ez eléggé reménytelen volt, de biztatta az Ige, melyet hívő barátjától kaptam:

„HIGGY AZ ÚR JÉZUS KRISZTUSBAN, ÉS ÜDVÖZÜLSZ MIND TE, MIND A TE HÁZAD NÉPE.” (APCSEL 16,31)

Ez azonban nem Szekszárdon következett be. 1983-ban Budapestre költöztünk, ismét egy magasabb szintű állás elnyerése után. Ma már tudom, hogy ez is része volt Isten tervének, mint ahogy az is, hogy Pest-erzsébeten kaptunk lakást.

Így találkozhattam Takaró Tamás lelkipásztorral, akivel kapcsolatunk barátságáig mélyült. Sok közös programot csináltunk (szőlészkedés és pingpongozás), és mindig beszélgettünk. Ő volt számomra az első ember, aki igazi hívőként komolyan vette kapcsolatát Istennel. Meglátogattam, amikor vesegörcsei voltak, s nem tudtam felfogni, amikor arról beszélt, hogy Jónás is három napig volt a cethal gyomrában, s ő is

három napig fog szenvedni, de utána el kell valamit végezzen, amit nem akart korábban. Teljes képtelenségnek tűnt, hogy összefüggést lát a két dolog között. Azután természetesen három nap után meggyógyult.

Feleségem Kálmán Béla bácsi lelki - gondozásával megélte az igazi megtérést, azt, hogy nem elég a vallásosság, a templomba járás, át kell adni életünket az Úrnak.

Családom unszolására és Tamás kedvéért, 1986-ban elkezdtem vasárnaponként templomba járni, de úgy gondoltam, hogy leperog rólam, amit ott hallok.

1987-ben volt a 25 éves házassági évfordulónk, s ekkor Tamás összedott minket, korábban csak a tanácson esküdtünk.

Ezt a szép Igét adta nekünk, bár akkor még nem sokat értettem belőle:

„HA VALAKI ÉN UTÁNAM AKAR JÖNNI, TAGADJA MEG MAGÁT,

VEGYE FEL A KERESZTJÉT, ÉS KÖVESSEN ENGEM” (MÁRK 8,34)

Ahogy telt az idő, egyre közelebb kerültem a megtéréshez. Én is tanúsíthatom: „a hit hallás által van”. Egyre jobban látam életem bűnös dolgait, s elkezdtem felszámolni őket, vagyis elkezdtem megtagadni régi énemet. Igazi lelkigondozóként Tamás meghallgatta bűnvallásaimat, s a jóra vezetett, de évekig késett az igazi, nagy áttörés, a megtérés.

Ezt a lépést 1991-ben tettem meg, amikor a munkahelyemen olyan zűrés és kilátástalan helyzetbe hoztam magam, hogy napokon keresztül nem aludtam, állandóan rágódtam a reménytelenségen. S ekkor, három vagy négy nap után egyszerre csak beugrott, hogy egyszerű a megoldás: elfogadom, hogy Isten létező Úr, aki az egész életünket irányítja, s rábízom magam, le-

gyen úgy, ahogy ő akarja, bárhogy is alakulnak a dolgok, az mind jó lesz nekem. S ekkor először imádkoztam hittel, és lettem a sorsomat az ő kezébe. Átéltém, hogy mit jelent apósom kedves Igéje, amit minden levele fölé írni szokott:

„TUDJUK PEDIG, HOGY AKIK ISTENT SZERETIK, MINDEN A JAVUKRA VAN.” (RÓMA 8,28)

Később, még most is, sokszor kapaszkodunk bele ebbe az Igébe. Segít, hogy ne a saját fejünk után menjünk, hanem rá tudjuk magunkat bízni az Úrra. Ilyen biztató Igét kaptam többször is, amikor a rendszerváltás zúrjei között megsokasodtak a munkahelyi feladataim, s néha már csüggedni kezdtem:

„DE AKIK AZ ÚRBAN BÍZNAK, EREJÜK MEGÚJUL, SZÁRNYRA KELNEK, MINT A SASOK, FUTNAK ÉS NEM LANKADNAK MEG, JÁRNAK ÉS NEM FÁRADNAK EL.” (ÉZS 40,31)

Az Úr tovább vezetett bennünket, és miután 1999-ben Zuglóba költöztünk, a Fásorba kezdtünk járni. Szeretettel fogadtak minket, s Végh Tamás hamarosan „beiskolázt” bennünket Biatorbágyra. Feleségem 2000 végén, én 2001 elején voltam ott. Egy lelkigondozói beszélgetésen értettem meg, Tamás segítségével, hogy nem elég elismerni Isten létét, hanem bűnvallással át kell adnunk magunkat Jézusnak.

Ekkor értettem meg az ő áldozatát, hogy előre megváltott bennünket bűneink következményeitől, s ekkor fogadtam be őt az életembe. Itt, Biatorbágyon kaptam ezt az Igét, amelyik a jövőre nézve adott biztatást:

„MAJD MEGTUDOD, HOGY BÉKESSÉGBEN LESZ A TE SÁTOROD, S HA MEGVIZSGÁLOD A TE HAJLÉKO-

DAT, NEM TALÁL SZ BENNE HIÁNYT!” (JÓB 5,24)

Munkám során számtalanszor megtapasztalhattam, hogy rábízhatom magam az Úr vezetésére. Többször kerültem nehéz helyzetbe, s a Róma 8,28 mindig bevált: ha rábízta magam az Úrra, és teljességgel átéltem, hogy elfogadom az ő akaratát, legyen az bármi, az nekem mindenképp jó lesz, akkor mindig rendeződtek az ügyeim. Nagyon nagy öröm volt, amikor erről a munkatársaim előtt bizonytságot tettem. 2004-ben nyugdíjba mentem és megértettem, hogy Isten itt akar használni a Fásorban. Először presbiter, majd gazdasági gondnok lettem, s korábbi ismereteimet jól tudom használni az ő dicsőségére. Segített megérteni a helyzetemet, és útmutatást adott az az Ige, melyet ekkor kétszer is megkaptam, ami ismét arról szól, hogy bízzuk magunkat az Úrra, ő vezet bennünket:

„ÉN AZ ÚR VAGYOK A TE ISTENED, ARRA TANÍTALAK, AMI JAVADRA VÁLIK, AZON AZ ÚTON VEZETLEK, AMELYEN JÁRNOD KELL.” (ÉZS 48,17B)

Most, „17 évesen” visszatekintve életünkre, öröm és boldogság fog el, látva, hogy Isten hogyan vezetett akkor is, amikor még hallani sem akartam róla. Sokszor utólag sikerül felfedezni őt életünk egy-egy eseménye mögött, meglátva, hogy sorsunk „sötétlő árnya közt szent arca rejtezik”. Azt reméljük, s azért imádkozunk, hogy gyermekeink után unokáink, sőt az ő unokáik is Isten útján fognak járni. Arra törekszünk, hogy ne legyen saját akaratunk, hanem az Úr akaratát keresve mindenben rá tudjuk bízni magunkat.

Dr. Südy György

Kedves Gyerekek!

Ha azt mondom: csillag, gyertya, fenyőfa, biztos vagyok benne, hogy rögtön tudjátok, karácsonyra gondolok. Ezen az oldalon most olyan feladatokat találtok, amelyek ehhez az ünnephez, Jézus születéséhez kapcsolódnak.

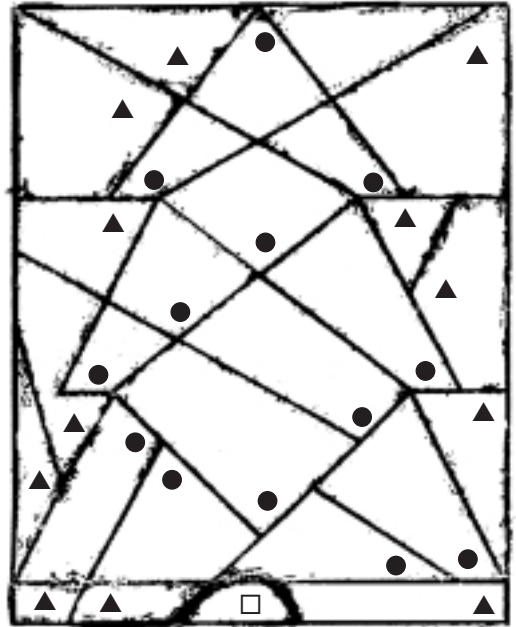
Kívánok nektek és családjaitoknak áldott karácsonyt, boldog ünnepet! *Zsó néni*

1. Mit jövendölt meg Zakariás?

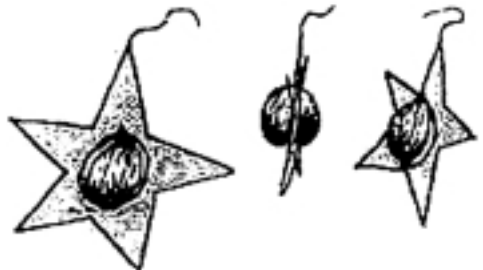
Húzd át a hamis állítást tartalmazó képeket! Ha segítség kell hozzá, a Zak. 9-ben megtalálod.

2. Színezd ki a képet az alábbi módon, és meglátod, mit rejtenek az össze-vissza vonalak! A kis háromszöggel jelölt mezőket késsel, a körrel jelzettekét zölddel, és amelyekben négyszöget látsz, barnával színezd ki!

3. Fess be arany színűre belülről üres fél diókat, és hagyd jól megszáradni őket. Aranszínű kartonlapból vágj ki csillagokat, és az egyik csillagsugar végénél tüvel lyukaszd ki őket. A lyukon fűzz át szép fonalat, és készíts akasztót. Végül ragassz a csillag mindkét oldalára egy-egy befestett fél diót, és már kész is van a díszed.

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

December 21. vasárnap

de. 10 óra karácsonyi családi istentisztelet
Gyermekmegőrzés 3 éves korig.
Óvodások és iskolások a templomban
lesznek. Utána ebéd és délutáni program
felnőtteknek és gyermekeknek –
korcsoportok szerint

December 25. csütörtök

reggel 8 óra istentisztelet úrvacsorával
de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
Gyermekmegőrzés 3 éves korig.
Gyermek-istentisztelet négy korcsoportban
du. 5 óra istentisztelet úrvacsorával

December 26. péntek

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
Gyermekmegőrzés 3 éves korig.
Gyermek-istentisztelet két korcsoportban.

December 28. vasárnap

de. 10 óra istentisztelet
Gyermekmegőrzés 3 éves korig.
Gyermek-istentisztelet két korcsoportban.

December 31. szerda

du. 6 óra óévváró istentisztelet
Gyermekekkel a gyülekezeti teremben
foglalkozunk.

2008. január 1. csütörtök

de. 10 óra újévi istentisztelet
Gyermekmegőrzés 3 éves korig.
Nagyobbakkal a gyülekezeti teremben
foglalkozunk.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felélős szerkesztő: Devich Márton
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu

Bízd Újra Életed Krisztusra!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
4 korcsoportban
1. csoport 3–4 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–III. osztály,
4. csoport IV–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliáóra
du. 17 óra PICIFI bibliáóra
(középiskolás korosztály)

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
este 1/2 7 óra: TIMÓTHEUS
ifjúsági bibliáóra (20 éves kortól)

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliáóra
du. 1/2 6 óra: PICIFI ifjúsági biblia-
óra (középiskolás korosztálynak)

Péntek 1/2 5 óra: új ifi bibliórája
este 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági bibliáóra

Zenés áhítat

minden hónap első vasárnapján du. 5 óraker.

Minden hónap harmadik vasárnapján

du. 6 óraker ifjúsági istentisztelet
Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hétköznap korcsoportok szerint

Énekkari próba

Hétfő du. 6 óra és vasárnap de. 9 óra

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliáóra** minden hó első keddjén du. 6 óraker
- **Pároskör** minden hó harmadik péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó első csütörtökjén de. 10–12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Fiatalasszony- és Anyakör:** Minden hó 2. és 4. péntekjén este 1/2 7–8 óráig
- **Női kör:** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) vasárnap de. 9 óraker istentisztelet, szerdán du. 3 óraker bibliáóra